

Giendom; men der forbeholdes Kjøberen eller hans Hustru, hvis hun overlever ham, Ret til indenfor den bestaaende Lovgivnings Grændser at raade over Kirkens Benyttelse som saadan. Efter Kjøberens og hans Hustrus Død falder den fulde Naadighed over Kirken tilbage til Staten, for saa vidt der ikke maatte foreligge nogen af Finantsministeriet godkjendt Disposition af Kjøberen eller hans Hustru i Henseende til Kirkens Benyttelse." I Skjødet er Tanken udtrykt noget anderledes, idet det der hedder, at „naar Kirken er fuldsført, vil Kjøberen have at give Staten frit og ubehæftet Skjøde paa samme med Tiliggende og Tilhørende“ — altsaa ligefrem: Staten faar den egentlige Eiendomsret, som efter vor Lovgivning udtrykkes gennem „frit og ubehæftet Skjøde“ —, men der forbeholdes dog Kjøberen og Hustru, hvis Hustruen overlever ham, Ret til indenfor den bestaaende Lovgivnings Grændser at udøve Naadighed over Kirkens Benyttelse som saadan. Efter Kjøberens og Hustrus Død erholder Staten fuld Naadighed over Kirken, medmindre der maatte foreligge nogen af Finantsministeren godkjendt Disposition af Kjøberen eller Hustru med Hensyn til Kirkens Benyttelse. Det er altsaa klart, at der staar her, at Staten faar ved Kirkens Fuldførelse Skjøde derpaa, altsaa Eiendomsret derover, men der forbeholdes Statsraad Lietgen og Hustru Brugsret, saa længe de leve. Der staar endvidere, at ved Sidstnævntes Død faar Staten fuld Naadighed — den havde tidligere kun Eiendomsret — medmindre, som sagt, der foreligger en af Statsraad Lietgen og Hustru oprettet og af Finantsministeren godkjendt Disposition med Hensyn til Kirkens Benyttelse, som selvfølgelig ikke kunde forudsættes at ville officere Statens Eiendomsret derover, men kun vilde medføre en yderligere Begrænsning. Det erede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds fremsatte nu først med stor Bestemthed og senere mere som en Mulighed den Formodning, at der allerede nu kunde foreligge en saadan af Finantsministeren godkjendt Disposition med Hensyn til Kirkens Benyttelse. Det forekom mig den Gang, og jeg kan ikke negte, det forekommer mig endnu at være meget lidet sandsynligt, at Statsraad Lietgen skulde, forinden han endog har begyndt paa Kirken, end sige fuldsført den, allerede have oprettet en saadan Disposition og faaet den approberet af Finantsministeren. Men det var mig ikke muligt med Bestemthed at faae det modsagt, da Finantsministeren ikke var tilstede under Forhandlingerne angaaende Nigsretsaktionen. I Dag ser jeg, at den høitærede Finantsminister er tilstede, og jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til ham, om han maatte se sig i Stand til at udtale sig om, hvorvidt der af Statsraad Lietgen er ansøgt og af Finantsministeren godkjendt nogen saadan Disposition med Hensyn til Kirkens Benyttelse som den, der omhandles i

Kjøbekontrakten og Skjødet, eller om der overhoved i saa Henseende er passeret Noget fra Finantsministerens Side med Hensyn til Benyttelsen? Jeg antager ikke, der kan være Noget i Veien for, at jeg benytter Leiligheden til at rette dette Spørgsmaal angaaende dette Punkt, da Sagen om Marmorkirken ligefrem foreligger til Behandling idag; men jeg maa selvfølgelig henstille til den høitærede Finantsminister, hvorvidt han ser sig i Stand til og vil spore derpaa idag.

Svovrigt har jeg ikke Synderligt et bemærke med Hensyn til de øvrige Punkter, som ere behandlede i Statsrevisionens Betænkning. De fleste af dem have allerede været Gjenstand for nogen Debat under 1ste Behandling. Der er imidlertid dog nogle Punkter, der bleve stødte ud, nemlig dem, der vedrøre Krigs- og Marineministeriet, og her er der jo forskellige Gjenstande, hvorom der har været Meningsulighed mellem Flertallet og Mindretallet. Forsaavidt nu disse omhandle Marineministeriet, skal jeg ikke for Dieblirket gaa nærmere ind paa dem, da jeg i saa Henseende antager, at den høitærede Marineminister vil udtale sig nærmere, og med Hensyn til Krigsministeriet er der kun et enkelt Punkt, som jeg imidlertid kan indskrænke mig til i stor Korthed at berøre, da det allerede under en anden Sag er gjort til Gjenstand for forskellige Udtalelser, og da der alligevel ikke under denne Sags Behandling vil kunne træffes nogen Afgjørelse i saa Henseende, saa meget mindre som der slet ingen Indstilling foreligger derom. Det er nemlig Spørgsmaalet om Remonteringskontoens kalkulatoriske eller ikke-kalkulatoriske Natur. Jeg har i den Henseende tilladt mig i Betænkningen at udtale, at jeg slutter mig til Statsrevisionens Opfattelse af dette Punkt, som gaar ud paa, at Posten er kalkulatorisk. Spørgsmaalet om dens kalkulatoriske Natur er imidlertid et dobbelt; det kan fremsættes i første og anden Potens. Den første og lavere Potens er Spørgsmaalet, om den er kalkulatorisk med Hensyn til Priserne, saa at det maatte opfattes paa den Maade, at Krigsministeren paa Finantsloven vil bevilge Penge til et vist Antal Heste, men at det saa selvfølgelig maatte bero paa Omstændighederne, til hvilke Priser de kunde faas, og om den bevilgede Sum vilde blive overstreden eller understreden. Det andet Spørgsmaal er derimod det, om den er kalkulatorisk ikke blot med Hensyn til Priserne men ogsaa med Hensyn til Tallet af Hestene. Hvad det første Spørgsmaal angaar, forekommer det mig egentlig, at det er aldeles umuligt at nære nogen Tvivl paa dette Punkt. Jeg kan ikke fatte, at der kan reises Tvivl derom, at Krigsministeriet maa kunne indkøbe det Antal Heste, som der ved Finantsloven er forudsat som det fornødne uden Hensyn til, om Priserne ere blevene høiere i Mellemtiden, og saa meget mere som der staar paa Finantsloven for 1874—75 ligesaa vel som paa de andre Finantslove og det Forslag, der er blevet